JOURNAL OF EDUCATION AND INNOVATION

Journal of Education and Innovation
Vol. 27, No. 4, October – December 2025, pp. 142-154
ISSN: 3027-7019 (Online), DOI: 10.71185/jeiejournals.v27i4.282426

Research Article

DEVELOPING OF ENGLISH-SPEAKING ABILITY USING COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING APPROACH FOCUSED ON INTERACTIVE ACTIVITIES FOR PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS, WATDONJAN SCHOOL, CHIANGMAI PROVINCE

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่

Received: March 5, 2025 **Revised:** March 25, 2025 **Accepted:** April 2, 2025

Yanisa Bunsri[1*] Henry Yuh Anchunda[2] and Suphornthip Thanaphatchottiwat[3]
ญาณิศา บุญศรี[1*] Henry Yuh Anchunda[2] และสุพรทิพย์ ธนภัทรโชติวัต[3]

[1,2,3]คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
[1,2,3]Faculty of Education, Naresuan University

*Corresponding Author, E-mail: Yanisab64@nu.ac.th

Abstract

This research aimed to: 1) compare English - Speaking ability before and after using Communicative Language Teaching approach through Interactive Activities and 2) study the satisfaction of students received English instruction using Communicative Language Teaching approach through Interactive Activities. The sample group consisted of 30 fifth-grade students at Watdonchan School in the first semester of the 2024 academic year, selected through cluster random sampling. The instruments used in this research were: 1) four Communicative Language Teaching Approach through Interactive Activities lesson plans, 2) pre-posttest of English - Speaking ability and 3) the questionnaire for collecting students' satisfaction of developing of English – Speaking ability using Communicative Language Teaching approach through Interactive Activities. The research data were analyzed using the independent t-test, mean and standard deviation (S.D.) The research findings presented that: 1) the English - Speaking Ability after using Communicative Language Teaching Approach through Interactive Activities of the experimental group was significantly higher at .05 significant level; and 2) students indicated their overall satisfaction toward developing of English – Speaking ability using communicative language teaching approach through interactive activities at the highest level ($\bar{X}$ = 4.75, SD = 0.42).

Keywords: English – Speaking Ability 1, Communicative Language Approach 2, Interactive Activities 3

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) แแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย t- test และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อสารสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อสารสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{\mathbf{X}}$ = 4.75, SD = 0.42)

คำสำคัญ: ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

บทนำ (Introduction)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่นานาประเทศใช้ติดต่อสื่อสารถึงกันทั่วโลก องค์กรสหประชาชาติ (United Nations) องค์กรสหภาพยุโรป (European Union) รวมไปถึงสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Aassociation of South East Asian Nations) ที่ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นสมาชิก และได้ใช้ภาษากลางในการสื่อสารอันได้แก่ภาษาอังกฤษ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันและการทำงานในสังคมโลกปัจจุบันเป็นอย่างมาก

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาคมอาเซียน (ASEAN) ซึ่งภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางสำหรับการติดต่อสื่อสารภายในกลุ่มสมาชิก ตามกฎบัตรอาเซียนข้อที่ 34 ระบุไว้ว่า ภาษาทางการของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างมากในการส่งเสริมการติดต่อสื่อสารในด้านต่างๆ สำหรับประเทศไทยการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าร่วมในเวทีระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นส่วนสำคัญในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ วิชาภาษาอังกฤษถูกจัดให้เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระสำคัญของวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการแลกเปลี่ยนข้อมูลได้อย่างเหมาะสม

ทั้งนี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของโรงเรียนวัดดอนจั่น อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ใช้การสื่อสารภาษาอังกฤษ และฝึกความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นรายวิชาเสริม ให้แก่นักเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษ แต่ครูผู้สอนยังพบปัญหาจากรายงานผลการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนวัดดอนจั่น พบว่า ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีคะแนนต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ และเมื่อสำรวจปัญหาแล้ว พบว่า

นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จริง ไม่สามารถพูโต้ตอบ อธิบาย หรือให้ข้อมูลภาษาอังกฤษเมื่อถูกถามคำถามได้ สืบเนื่องมากจากการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนวัดดอนจั่นที่ผ่านมานักเรียนเรียนรู้ผ่านการสอนแบบบรรยายและสาธิต โดยเน้นการสอนไวยากรณ์มากเกินไป ขาดการฝึกใช้คำศัพท์ในการสนนทาตามสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้นั่นคือ ครูผู้สอนขาดการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ เช่น การฝึกพูดในกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ส่งผลกระทบต่อการการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนขาดโอกาสฝึกพูดโต้ตอบซึ่งกันและกัน ไม่ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ Ornsumphun (2019) ได้อธิบายว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเน้นการเรียนแบบท่องจำและการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง โดยที่ครูถ่ายทอดความรู้และนักเรียนรับฟังโดยไม่มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และครูภาษาอังกฤษในประเทศไทยส่วนมากคุ้นชินกับการสอนที่มุ่งเน้นในกระบวนการสอบแบบข้อเขียนที่ไม่ได้เน้นการฝึกใช้ภาษา เน้นให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์และไวยากรณ์นำไปใช้ในการสอบมากกว่าให้ความสำคัญกับการฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวผู้วิจัยจึงศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางที่สามารถส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ Littlewood (1981) กล่าวถึงกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ว่า กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกการพูดในสถานการณ์จริง กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ถูกนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบการจับคู่ หรือกลุ่ม ลักษณะของกิจกรรมมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน สร้างบรรยากาศของความผ่อนคลายเพื่อลดความเขินอายและสร้างความเชื่อมั่นใจแก่นักเรียน

โดย Martsombut (2009) กล่าวว่า กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทาง Department of Curriculum and Instruction Development (2001) ได้ระบุขั้นตอนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสื่อสารออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมเร้าความสนใจ บอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคคำศัพท์ใหม่ ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) เป็นการฝึกที่อยู่ในการดูแลของครู เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจแล้ว จึงให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง ครูไม่ขัดจังหวะ เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วในการพูด ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ ทักษะภาษา ที่ได้เรียนและฝึกปฏิบัติมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด และส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น อันจะส่งผลให้นักเรียนสามารถพูดภาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดในสถานการณ์จริงซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในอนาคต และส่งผลประโยชน์ต่อครูผู้สอนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

วัตถุประสงค์ (Objectives)

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

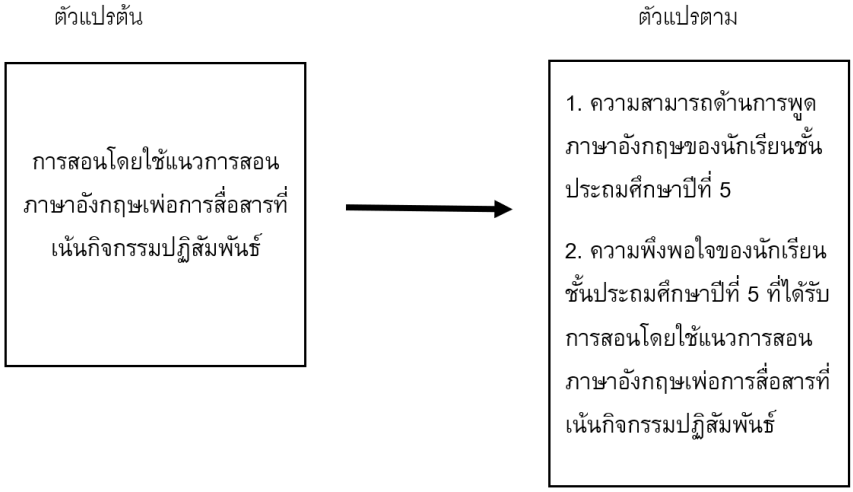
กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual Framework)

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ การจัดการเรียนการสอนโดยนักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันผ่านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ถูกจัดขึ้นในทุกขั้นการสอน 3 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ใช้กิจกรรมการใช้คำถาม (Questioning) ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ใช้กิจกรรมกิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และ ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) บทเรียนที่จัดขึ้นสอดคล้องกับเรื่องราวในชีวิตะประจำวันได้แก่ การทักทาย (Greetings and introductions) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) การบอกทิศทาง (Giving Directions) และ การซื้อของ (Shopping) ดัง Figure 1

Figure 1

A Conceptual Framework for the Development of English-Speaking Ability Using Communicative Language Teaching Approach Through Interactive Activities.

แสดงกรอบแนวคิดการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

วิธีดำเนินการวิจัย (Methodology)

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ระยะที่ 1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

1. ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2551 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และศึกษากรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพภาพยุโรป (CEFR) ระดับประถมศึกษาได้แก่ ระดับ A 1 และ A 2 ในด้านการพูด เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

2. กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง โดยเนื้อหาที่ทำการสอน มีความสัมพันธ์กับ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3. รวบรวมเนื้อหาสำหรับการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยทำการสำรวจเนื้อหาจากหนังสือเรียน งานวิจัย ข้อมูลสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่าเนื้อหาประเด็นที่พบเจอในชีวิตประจำวันได้แก่ การทักทาย (Greetings and introductions) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) การบอกทิศทาง (Giving Directions) และ การซื้อของ (Shopping)

4. จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน และกำหนดกิจกรรมขั้นตอนการสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ในงานวิจัยมี 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ใช้กิจกรรมการใช้คำถาม (Questioning) ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ใช้กิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านประเมินความเหมาะสม โดยการเทียบเกณฑ์ระดับความเหมาะสม 5 ระดับ (Srisa-ard, 1992) โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่าค่า ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.85 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.53 แปลความหมายได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุดและสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้

2. ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้ในขั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 2 จำนวน 32 คน

3. ผลการนำแผนไปทดลองใช้ในขั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 32 คน จากการสังเกตพฤติกรรมโดยผู้วิจัย พบว่า ผู้เรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วขึ้น มีความมั่นใจในการพูด มีความกระตือรือร้นและสนุกสนานขณะเข้าร่วมกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

2. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

ระยะที่ 1 การสร้างแบบทดสอบ

1. ศึกษาการสร้างแบบทดสอบการวัดความสามารถด้านการพูดภาอังกฤษ และกำหนดจุดประสงค์การทดสอบโดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้

2. วิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบทางตรงโดยคัดเลือดเนื้อหาจากหนังสือ เอกสาร และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ กำหนดจุดประสงค์การทดสอบ และชนิดของแบบทดสอบให้สอดคล้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3. สร้างแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากตารางวิเคราะห์เนื้อหา จำนวน 4 ข้อ เป็นแบบทดสอบการพูดทางตรง ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ อันได้แก่ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมต (Role Play)

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. นำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมด้านภาษา และพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบกับจุดประสงค์ โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 แปลความหมายได้ว่าแบบทดสอบดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทดสอบได้

2. ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้ในขั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study)

3. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ในขั้นศึกษานำร่องกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter – rater Reliability) และพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 1.00 ตาม Cohen (1988) ระบุว่าค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ระยะที่ 1 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ อ้างอิงจากการประมาณค่าตามแนวคิดของ Likert กำหนดค่าระดับความพึงพอใจไว้ 5 ระดับ (Srisa-ard, 2010)

2. กำหนดเนื้อหาแบบประเมินความพึงพอใจออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านนักเรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน

3. สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหาโดยการเทียบเกณฑ์ระดับความเหมาะสม 5 ระดับ โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พบว่า ค่าเฉลี่ยของข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 4.60 – 4.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 0.45 – 0.55 แปลความหมายได้ว่า ข้อคำถามในแบบประเมินความพึงพอใจมีความเหมาะสมมากที่สุดและสามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ

4. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

4.1 ขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนจั่น อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 ขอร่วมมือในการดำเนินการทดลองตามแนวทางที่กำหนดไว้

4.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

4.3 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนแบบทางตรง โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน

4.4 ดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน

4.5 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนฉบับเดียวกัน โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน

4.6 ให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

4.7 นำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ t–test (Dependent Sample) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ค่าสถิติ

5.2 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ นำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำไปแปลความหมายค่าตามเกณฑ์ที่กำหนด (Srisa-ard, 2010)

ผลการวิจัย (Results)

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันจำนวน 2 สถานการณ์จาก 4 สถานการณ์ โดยใช้วิธีการจับสลาก มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผลการวิเคราะห์คะแนนพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน

Table 1

The results of pre-test and post-test based on the use of Communicative Language Teaching approach through Interaction Activities to develop English – Speaking ability

แสดงผลคะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)
1	10	18	8
2	8	15	7
3	12	20	8
4	12	18	6
5	13	16	3
6	14	18	4
7	12	19	7
8	9	16	7
9	13	17	4
10	12	18	6
11	10	17	7
12	9	16	7
13	10	17	7
14	12	18	6
15	12	19	7
16	10	17	7
17	10	17	7
18	11	19	8
19	11	18	7
20	10	17	7
21	14	19	5
22	12	16	4
23	10	18	8

นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)
24	11	17	6
25	12	16	4
26	11	17	6
27	10	18	8
28	9	18	9
29	13	19	6
30	15	20	5

จาก Table 1 แสดงให้เห็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นภายหลังจากการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งวิเคราะห์ได้จากคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนสูงสุดและต่ำสุด โดยก่อนเรียนมีคะแนนสูงสุด 15 คะแนน และต่ำสุด 8 คะแนน ในขณะที่หลังเรียนมีคะแนนสูงสุด 20 คะแนน และต่ำสุด 15 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผลการทดสอบหลังเรียนนักเรียนที่มีผลต่างของคะแนนสูงสุดอยู่ที่ 9 คะแนน จำนวน 1 คน และค่าต่างต่ำสุดอยู่ที่ 3 คะแนน จำนวน 1 คน โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ระหว่าง 16 – 19 คะแนน จำนวน 27 คน (ร้อยละ 90.00)

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการแจกแจงปกติของข้อมูล (Normality Test) โดย Wanitchbancha (2003) กล่าวถึงการทดสอบนี้ว่าการทำวิจัยที่ต้องคำนวณค่าสถิติและทดสอบสมมติฐาน ต้องมีเงื่อนไขว่าตัวแปรหรือข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์จะต้องมีการแจกแจงปกติ สถิติที่ใช้ทดสอบผู้วิจัยได้ใช้สถิติทดสอบ Shapiro-Wilk Test เนื่องจากการทดสอบนี้เหมาะสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน การทดสอบนี้คือการเปรียบเทียบค่าการแจกแจงสะสมของข้อมูลตัวอย่างกับค่าการแจกแจงสะสมของข้อมูลภายใต้สมมติฐานว่าข้อมูลมีการแจกแจงแบบปกติ ถ้าค่าความแตกต่างต่ำแสดงว่าการแจกแจงเป็นปกติ (Wanitchbancha, 2003) ในการทดสอบสมมติฐาน ผู้วิจัยปฏิเสธ H0 ถ้าค่า Sig. น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการแจกแจงข้อมูลทั้ง 2 ส่วนที่ใช้ในการศึกษา โดยมีสมมติฐานของการทดสอบคือ

H0: คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบปกติ

H1: คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

H0: คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบปกติ

H1: คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างไม่มีการแจกแจงแบบปกติ

ผลการทดสอบเป็นไปดัง Table 2

Table 2

The Normality Test Results of Pre-Test and Post-Test Scores of the Sample Group of Students (Shapiro-Wilk Test)
แสดงค่าการทดสอบการแจกแจงปกติของคะแนนการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

	statistic	df	Sig.
ก่อนเรียน	.956	30	.248
หลังเรียน	.944	30	.114

จาก Table 2 สถิติทดสอบ Shapiro-Wilk Test ผู้วิจัยจะปฏิเสธ H0 ถ้าค่า Sig. น้อยกว่าระกับนัยสำคัญที่กำหนด ในที่นี้ผู้วิจัยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ผลการทดสอบดังนี้

คะแนนทดสอบก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่า Sig. เท่ากับ 0.248 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด จึงยอมรับ H0 ดังนั้นคะแนนสอบก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จึงมีการแจกแจงแบบปกติ

คะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีค่า Sig. เท่ากับ 0.114 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด จึงยอมรับ H0 ดังนั้นคะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จึงมีการแจกแจงแบบปกติ

Table 3

The results of mean scores ($\bar{X}$), standard deviations (SD), mean difference scores (D), and t-test results of sample students before and after learning based on the use of Communicative Language Teaching approach through Interaction Activities to develop English – speaking ability
แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	$\bar{D}$	T	df	Sig
ก่อนเรียน	20	11.23	1.67	6.3	23.66	29	.000
หลังเรียน	20	17.60	1.24				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จาก Table 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 17.60 คะแนน (SD = 1.24) ในขณะที่ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 11.23 คะแนน (SD = 1.67) และผลต่างเฉลี่ย (D) มีค่าเท่ากับ 6.3 คะแนน ค่าสถิติ t เท่ากับ 23.66 สรุปได้ว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ภายหลังจากการทำการทดสองเสร็จสิ้น นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านนักเรียน และ 5) ด้านสื่อ

การเรียนการสอน จำนวน 20 ข้อ พบว่านักเรียนมีความพึงพอต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ รวมทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.75, SD = 0.41) โดยมีรายละเอียดดังนี้

Table 4

The results of the mean scores and satisfaction levels of sample students on the development of English – Speaking ability via the use of Communicative Language Teaching approach through Interaction Activities across five domains

แสดงค่าเฉลี่ยและระดับความความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์จำนวน 5 ด้าน

รายการประเมิน	N= 33		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	SD	
1. ด้านเนื้อหาสาระ			
เนื้อหาบทเรียนเป็นเรื่องที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	มากที่สุด
เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ	4.27	0.79	มาก
เนื้อหาบทเรียนมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4.27	0.74	มาก
นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษาหรือคำศัพท์ได้ดี	4.07	0.79	มาก
รวม	4.40	0.58	มาก
2. ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์			
นักเรียนสามารถนำความรู้จากการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตรงตามความต้องการของนักเรียน	4.83	0.38	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตรงกับความสนใจของนักเรียน	4.77	0.50	มากที่สุด
รวม	4.90	0.22	มากที่สุด
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ			
นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี	4.90	0.31	มากที่สุด
นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.77	0.57	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น	4.73	0.45	มากที่สุด
รวม	4.85	0.33	มากที่สุด
4. ด้านนักเรียน			
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	4.93	0.25	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น	4.80	0.55	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	4.73	0.58	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	4.67	0.61	มากที่สุด
รวม	4.78	0.49	มากที่สุด

รายการประเมิน	N= 33		ระดับความพึงพอใจ
	$\bar{X}$	SD	
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน			
สื่อสารกสอนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเนื้อหามากขึ้น	4.90	0.30	มากที่สุด
สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.87	0.43	มากที่สุด
สื่อการสอนช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักเรียนได้มากขึ้น	4.83	0.46	มากที่สุด
สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น	4.73	0.58	มากที่สุด
รวม	4.83	0.46	มากที่สุด

จาก Table 4 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ระดับความพึงพอใจเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ($\bar{X}$ = 4.90, SD = 0.58) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ($\bar{X}$ = 4.85, SD = 0.33) ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X}$ = 4.83, SD = 0.46) ด้านนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.78, SD = 0.49) และ ด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X}$ = 4.40, SD = 0.58) เมื่อพิจารณาความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาอังกฤษาโยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

อภิปรายผล (Discussions)

1. ผลสัมฤทธิ์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

จากเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนในแต่ละหัวข้อ พบว่านักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นในทุกหัวข้อการประเมิน ได้แก่ 1) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) 2) ด้านความถูกต้อง (Accuracy) และ 3) ด้านการแสดงท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) ตามลำดับ จึงสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงขึ้นในทุกหัวข้อการประเมิน เนื่องจากว่าการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เปิดโอกาสและส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง นักเรียนได้ฝึกซ้อมการสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นสถานการณ์ที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การถามทิศทาง การซื้อของ มีการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในทุกขั้นตอนการสอน จึงทำให้ผู้เรียนมีโอกาสและได้ใช้เวลาในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งกันและกันจนเกิดความคุ้นชิน การฝึกพูดภาษาอังกฤษในแต่ละกิจกรรมปฏิสัมพันธ์มีความค่อยเป็นค่อยไป ไม่อยู่ในบรรยากาศที่รีบเร่ง อีกทั้งครูผู้สอนยังคำนึงถึงการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในขณะที่ทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยปฏิบัติอย่างระมัดระวังไม่ให้เกิดการแก้ไขมากเกินไป และจะแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อมีโอกาสที่เหมาะสม เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางดังกล่าวจะให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก เพื่อลดความประหม่าและเสริมความมั่นใจให้กับนักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองและอธิบายสรุปร่วมกันหลังทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ รวมทั้งการการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันได้อย่างผ่อนคลายและอิสระ ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เกิดบรรยากาศสนุกสนานเป็นกันเองและลดความตึงเครียดในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Pitchayakoon (2019) กล่าวว่านักเรียนมีพัฒนาการการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ การทำกิจกรรมกลุ่ม และการเล่นเกม กิจกรรม

ปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้น รวมไปถึงเนื้อหาในกิจกรรมมีความเหมาะสมเนื่องจากใช้รูปแบบประโยคในการสนทนาจากสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน โดยงานวิจัยของ Kaewpunchuang (2007) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ของตนได้ตามศักยภาพ ควรจะเริ่มต้นจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็น รูปธรรมและเน้นการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงให้มากขึ้น นักเรียนได้ลองแสดงจริงมีประสบการณ์ตรงในการแสดงออกทางภาษามีความรู้ ความเข้าใจใน ภาษาที่ถูกต้อง กล่าวคือเมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาในการสื่อสารแล้วนักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมากขึ้น

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

นักเรียนได้ให้ข้อมูลความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ในแบบสอบถามพบประเด็นในการอภิปรายในด้านต่าง ๆ คือ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษ 4) ด้านผู้เรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยผลวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจรวมทุกด้านโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\overline{X}$ = 4.75, SD = 0.41) โดยสามารถอภิปรายผลได้ว่า การใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนไม่เพียงแต่ได้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่านั้นแต่ยังได้เรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษผ่านประสบการณ์จริงในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาและเพิ่มทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยเฉพาะการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์ที่หลากหลาย นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้นโดยที่ครูผู้สอนไม่เข้าไปแทรกแซงแก้ไขข้อผิดพลาดมากจนเกินไป ทำให้ผู้เรียนได้เลือกและตัดสินใจใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ด้วยตนเอง กล่าวคือทำให้การเรียนรู้ไม่ใช่เพียงแค่การรับข้อมูลจากผู้สอนแต่เป็นการสร้างประสบการณ์ที่พวกเขาสามารถทดลองผิดถูกและออกแบบการสนทนาเองได้ ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนมากยิ่งขึ้น และเมื่อผู้เรียนเห็นผลลัพธ์จากการพูดภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อสารโต้ตอบซึ่งกันและกันระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นได้จริงจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกภาคภูมิใจและประทับใจกับความสามารถที่พัฒนาขึ้นของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยเสริมทักษะการทำงานเป็นทีมและการแก้ปัญหาร่วมกัน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตจริง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กระตุ้นการสื่อสารและการคิดอย่างสร้างสรรค์จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้จากตำรา แต่เป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ที่เน้นการปฏิสัมพันธ์จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก ประทับใจ และพร้อมที่จะใช้ภาษาในทุกสถานการณ์อย่างมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับ Richards (2006) ที่กล่าวว่าการใช้สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันจะมีส่วนอย่างมากในการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการใช้ภาษาและส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้นอีก ด้วย ซึ่ง Littlewood (1981) และ Ments (1989) กล่าวสนับสนุนไว้ว่าหากผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนเคยพบเจอนอกห้องเรียนจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูง ใจในระดับสูงต่อการทำกิจกรรม อีกทั้งยังเป็นเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดเชิงบวกและรู้สึกปลอดภัยในการแสดงทัศนคติ และความรู้สึกเชื่อมโยงใกล้เคียงกับโลกภายนอกห้องเรียนของผู้เรียนอีกด้วย

ข้อเสนอแนะ (Recommendations)

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกหัวข้อการเรียนและกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ตนเองสนใจ เพื่อช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจในการเรียน

1.2 ครูควรเตรียมสื่อให้พร้อมเพื่ออำนวยความสะดวกและลดความกังวลของนักเรียนเกี่ยวกับอุปกรณ์การแสดง สื่อที่ใช้ควรหาง่าย มีความคงทน และสะดวกในการจัดเก็บ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยที่เก็บข้อมูลนอกเหนือจากในชั้นเรียน โดยการพัฒนารูปแบบกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน จะช่วยศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

2.2 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ประเภทอื่น ๆ เช่น กิจกรรมการโต้วาที หรือกิจกรรมระดมสมอง เพราะกิจกรรมดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่อไปได้เป็นอย่างดี

กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgements)

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณรายได้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ประจำปีงบประมาณ 2567

References

Department of Curriculum and Instruction Development. (2001). *Basic education curriculum B.E. 2544 (A.D. 2001)*. Bangkok: Kurusapa Printing Ladprao.

Kaewpunchuang, S. (2007). *The development of English-speaking skills of Grade 6 secondary school students through communicative language activities* [Research report]. Selaiwittayakom School.

Pitchayakoon, K. (2019). *Developing of English communication ability for Primary 3 students by using interactive activities* (Master's thesis). Dhurakij Pundit University.

Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching: An introduction*. New York: Cambridge University Press.

Martsombut, D. (2009). *Development of English lessons by using social interaction activities to promote listening-speaking abilities of adult learners* (Master's thesis). Chiang Mai University.

Ments, M. (1989). *The effective use of role-play: Practical techniques for improving learning*. London: Kogan Page.

Ornsumphun, N. (2019). *Effect of problem-based learning on the communicative English-speaking skills for undergraduate students* (Master's thesis). Silpakorn University.

Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. New York: Cambridge University Press.

Srisa-ard, B. (2010). *Introductory research*. Suwiriya Sarn.

Wanitchbancha, K. (2003). *The use of SPSS for Windows in data analysis* (6th ed.). Thammasarn.